

РОЗПОРЯДНИЦТВО: ВИКОРИСТАННЯ РЕСУРСІВ ВАШИХ ЛЮДЕЙ

Від пастора Джонні Ханта

Активізація членів церкви для Божого Царства

Я хотів би трохи поговорити про пасторську опіку над групою, яку ви проводите. Наведу один хороший приклад. Дім молитви нашої громади, в якій я несу пасторське служіння, розраховано на 3300 місць. Це дуже велика будівля. У неділю під час першого ранкового богослужіння наш зал заповнений повністю, а під час другого — наполовину. Під час богослужіння у нас є 50 супровідників — тобто осіб, які проводять і розсаджують людей. Вони відповідають за певні частини залу. Зокрема це означає, що вони щотижня сидять на одному й тому ж самому місці. Це місце їм приписане, вони за нього відповідають. У недільний день ці люди вважаються пасторами своїх секцій. У неділю вони першими приходять до церкви. Вони дивляться, як люди приходять та займають місця у їхніх секціях. Вони звертаються з християнським привітанням до тих, хто йде сідати на своє місце. Але якщо бачать, що зайшла незнайома людина, то вони мають підійти та познайомитися з нею. На них покладається обов'язок зробити так, щоб нова людина відчувала, що її раді бачити, що її вважають особливою.

Але уявімо, що ось цей брат є одним із супровідників нашої церкви, і звати його Джон Браун. Він проходить по залу та роздає відвідувачам програму служіння. І тут заходить одна жінка, вітається: «Добрий день!» А Джон відповідає: «Дай Боже! Дуже приємно Вас бачити». А потім додає: «Мені здається, ми не знайомі. Мене звати Джон Браун, а вас?». І потім ще може сказати: «Ходімо, я Вас познайомлю з Джо та Мері. Джо є членом нашої церкви. Джо, ти знайомий з цією пані?»

По цілій Америці я проводжу загальнодержавні конференції, присвячені темам церковного росту. Мені здається, що в моїй церкві приріст членства є одним із найстрімкіших у світі. Нещодавно у нас проводилося загальнодержавне опитування, і знаєте, що було виявлено? 90 % людей, які приходять до нашої церкви або відвідують наші групи з вивчення Біблії, приймають рішення щодо того, чи прийдуть вони до нас знову, у перші чотири хвилини. Це означає, що навіть не почувши співу, навіть не почувши проповіді, вони вже вирішують, подобається їм тут чи ні.

Люди зазвичай доброзичливі лише до тих, кого вони знають. Уявімо, що хтось переїхав з іншої частини України й оселився у вашому місті. І ось ця людина починає ходити по церквах, шукати собі нову церкву. Проходить трохи часу, і вона каже: «Щось ці церкви не такі привітні, як та церква у мене в місті, де я був раніше». А насправді людина каже: «До цих церков не ходять мої тітка з дядьком і мама з татом». Ми повинні дбати про те, щоб чужі люди, які не належать до наших груп, відчували нашу доброзичливість.

Ось подивіться, що робить супровідник, який є пастором своєї секції у залі. Після того, як він познайомив цю жінку з людьми, які регулярно відвідують нашу церкву, вона вже знайома не лише з ним, а й з іншим братом або сестрою. У нас величезна церква. Але далі Джон Браун може сказати: «А ви знайомі з нашим пастором? Ходімо, пастор буде радий з вами познайомитися». І далі Джон підведе цю жінку до мене або сходить і покличе мене, а я підійду до неї через весь зал, щоб людина відчувала, що її тут раді вітати.

Що я цим роблю? Я виявляю любов до людини. Я виявляю турботу про людину. Я даю людині відчуття, що їй тут раді. Я показую людині, що я справжній. Я демонструю людині, що вона мені справді небайдужа. Якщо ви сподобаєтеся вашим новим відвідувачам, вони прийдуть знову.

Біля кожних дверей нашої великої церкви стоїть навчена людина, там її пост. У нашу церкву неможливо зайти, щоб вас хтось не привітав і не зробив так, щоб ви відчули себе особливою людиною. Ми робимо все, щоб люди неодмінно відчули себе особливими. Тоді вони прийдуть знову. І вони розкажуть про вас своїм друзям. Щонеділі до нашої церкви приходить в середньому близько 30 сімей, які ніколи раніше в нас не були. Якщо людині подобається кудись ходити, вона розповість про це своїм друзям.

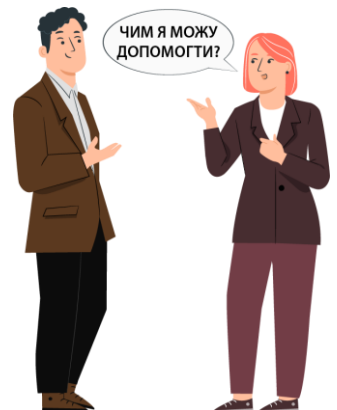
Але розгляньмо ще один приклад на цю тему, який я хотів би навести. У нашій церкві ми робимо мільйон різних справ. Але як передати далі цей потік духовних дарів? Як залучати до тієї праці, яку ви виконуєте, інших людей?

Я хотів би розповісти вам про служіння, яке Бог поклав мені на серце. Він використовує це служіння у надприродний спосіб. У багатьох церквах нашої країни до церков ходить не так багато чоловіків. Але у нашій церкві чоловіків сотні. Бог поклав мені в серце бажання йти до чоловіків. Навернувши чоловіка, ви повертаєте всю сім'ю. Я хотів вкладати своє життя у служіння чоловікам. І от якось я сказав: «Я прошу, щоб Бог дав мені 500 чоловіків, які проведуть зі мною вихідні дні. Я буду їх навчати того, як любити своїх дружин. Я даватиму їм науку про якісне проведення часу з дітьми. Я розповім їм про те, як ходити у чистоті». І от прийшли заплановані вихідні. Зібралось 732 чоловіки. Я почав розповідати їм про те, як Бог міг би змінити наше місто, якби ці чоловіки почали палати для Бога.

Чоловіки підходили до мене і казали: «Брате Джонні, я хотів би у чомусь бути корисним». Розумієте, я до такого завжди ставлюся з усією серйозністю. Я не відповідав: «Дякую. Можливо, ми вам передзвонимо». Я казав: «Я зараз запишу, як Вас звати. І скажіть мені, будь ласка, чим саме Ви хотіли б займатися у служінні?» Хтось може відповісти: «Я дуже люблю готувати». Тоді я відповідаю: «Нам треба нагодувати 700 чоловіків. Зможете насмажити стільки стейків?» Хтось інший може сказати: «У мене якось не дуже багато дарів, але міцна спина». Тоді я відповідаю: «Ну тоді розставте 732 стільці, поставте столи, щоб ми всі змогли пообідати».

Але дивіться, що відбувається далі. Ось де виявляється провідник. Я кажу: «Я проситиму Вас не лише насмажити стейки. Ви маєте знайти собі помічників, скільки знадобиться, щоб вчасно все приготувати». Так я вивільнив себе для вивчення Божого Слова. Мій час має відводитися на молитву за цю конференцію. Тому я залучу людей, які подбають про всі деталі. У той вечір, коли мала початися конференція, усі столи та стільці були правильно розставлені. Їжа була готова. До мене навіть підійшла одна жінка і сказала: «Я дуже Вам дякую, що ви стільки вкладаєте в мого чоловіка та в інших. Я можу чимось вам допомогти?» Я сказав: «Знайдіть ще 50 жінок, ви разом зможете подати наші стейки». Вона відповіла: «Усе буде зроблено».

Ви самі не спроможні зробити всього. Якщо до вас підходять люди та питають, чим можна допомогти, а ви не виявляєте до них серйозного ставлення, то їм буде здаватися, що ви не бажаєте їхньої допомоги. Я вам гарантую, що якби я звернувся до **до Віктора Кротика**: «**Вікторе**, я вже скоро від вас їду, але можу я чимось вам допомогти?» — то у відповідь почув би: «У мене тут повний список!» Інші люди хочуть прилучитися до вашої праці. Іноді, звісно, буває так, що людина каже, що хотіла б чимось допомогти, але їй страшно, і вона не знає, як що робиться. Якщо так, то вам треба потратити кілька хвилин і пояснити, що ви хочете, щоб було зроблено. Заспокойте людину, і вона все зробить. Але ж моє діло — це приготувати святих на діло служби.

Спробую розповісти вам один жарт. Однак якщо буде не смішно, пообіцяйте, що все одно будете сміятися, гаразд? Але це справді жарт. Я чув про одного пастора, який щопонеділка вранці ходив на залізничну станцію. Він спостерігав, як до станції, вирунувши з-за повороту залізничного шляху, під'їжджав поїзд. Побачивши поїзд, пастор починав дуже радіти. Поїзд під'їжджав, а далі прямував до машинного депо і там зупинявся. І коли він звідти виїжджав, цей пастор вигукував: «Алілуя! Дякую Тобі, Ісусе!» Так повторювалося кожного понеділка. Якось його помітили інші люди і пішли й розповіли про це в його церкві. Кажуть: «Ваш пастор зараз у залізничному депо, він якось дивно себе поводить». Пастора покликали до церкви і запитали: «Що з Вами? Чому Ви так поведетеся щопонеділка зранку в залізничному депо?» Він відповів: «У мене є на це причина. Я бачу, як із-за повороту з'являється поїзд. Він заїжджає до депо і там зупиняється. Потім проходить кілька хвилин, і він починає звідти виїжджати. І я розумію, що в нашому містечку цей поїзд — це єдине, що працює без того, щоб я його пхав».

Поїзд був єдиним з усього, що рухалося без слідів його рук. Проте, якщо серйозно, саме цього ми навчаємо наших людей — залишати сліди своїх рук. У цьому ключ. Повертайтеся додому і залишайте сліди своїх рук на житті ваших людей. Дайте їм можливість щось здійснити. Допомагайте їм та навчайте їх. У вас має бути більше людей, які штовхали б роботу у різних частинах вашої церкви, у вашому місті — у цьому і полягає відповідь. Залучайте до роботи людей, а самі навчайте інших.

Почуйте і зрозумійте одну істину. Ці принципи не для великих церков, вони для нових або маленьких церков. Наша церква **зробилася** великою завдяки цим принципам. Вам доводилося чути таке запитання: «Як проковтнути слона?» Відповідь — «по шматочку». Наша церква починалася з 70 членів. А через десять років було 10 тисяч. Це наші принципи. Я показую вам ці цілі, щоб ви змогли досягти таких самих результатів. Нехай Бог благословить вас.

Благословень вам, любі друзі!

Практичне завдання

Виконано

Складіть план використання ваших людських ресурсів. Помоліться про це, а потім запитайте про людей, хто готовий допомогти. Потім поставте їх на ділянці, де вони зможуть використати свої дари. Ведіть записи про те, як ви використовували свої людські ресурси для Божої слави